

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 323: Nhất Tâm Thanh Tịnh

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 025)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Nhất Tâm Thanh Tịnh】

“Nhất tâm thanh tịnh” chính là “Nhất tâm bất loạn” mà Tịnh Tông thường nói. Tâm thanh tịnh thì cõi Phật thanh tịnh.

Chư vị nhất định phải hiểu rõ, vãng sanh là vãng sanh như thế đó. Nếu không đạt đến cảnh giới này, thì dù có niệm Phật cũng không thể vãng sanh. Điều này không thể không biết, đặc biệt là đối với những người niệm Phật cầu sanh Tịnh Độ. Khi nào quý vị niệm đến tâm thanh tịnh, thì nắm chắc phần vãng sanh; có người niệm Phật cả đời, nhưng tâm không thanh tịnh, cho nên họ không thể vãng sanh.

Lại có người lúc lâm chung, trong một niệm hay mười niệm mà tâm thanh tịnh, thì người đó liền được vãng sanh. Có vài người nghe cách nói này, trong lòng cảm thấy rất bất bình, cho là quá bất công: “*Người kia niệm mấy mươi năm mà không thể vãng sanh, còn người này mới niệm có vài câu làm sao lại được vãng sanh chứ?*”. Họ rất không phục. Đó là do họ không hiểu rõ đạo lý này: Vãng sanh cốt ở chỗ tâm thanh tịnh.

Một niệm tương ưng, một niệm sanh. Một niệm danh hiệu Phật mà tâm thật sự thanh tịnh, thì một niệm ấy liền được vãng sanh; niệm niệm thanh tịnh thì niệm niệm vãng sanh. Thời khắc then chốt để chúng ta vãng sanh chính là hơi thở cuối cùng lúc lâm chung. Trong hơi thở đó, trong câu “A Di Đà Phật” đó, nếu tâm quả nhiên thanh tịnh, không có lo nghĩ, không có phân biệt, không có chấp trước, thì quyết định vãng sanh.

Trong sách “*Sức Chung Tân Lương*” (Cầu bến đưa người về cõi Tịnh) có nói – văn phong của cuốn “*Sức Chung Tân Lương*” hơi sâu một chút, sau này có người viết lại, viết rất dễ hiểu, gọi là “*Sức Chung Tu Tri*” (Những điều cần

biết lúc lâm chung) – dạy cho chúng ta biết khi một người lâm chung, chúng ta phải giúp đỡ họ như thế nào để họ được vãng sanh.

Niệm Phật cả một đời, lúc lâm chung nếu gặp được thiện tri thức có thể giúp đỡ họ, thì việc vãng sanh không thành vấn đề. Điều đáng sợ nhất là không gặp được thiện tri thức, mà oan gia thân quyến lại vây quanh; người này thì không nở, người kia cũng không đành, kẻ thì nước mắt ngắn, người thì nước mắt dài... Thôi rồi! Như vậy thì họ còn vãng sanh được nữa chăng? Tâm họ lúc ấy đã không thanh tịnh, vậy là hỏng việc rồi.

Nếu công phu tu học của chính mình chưa “đáo gia” (chưa tới nơi tới chốn), thì duyên bên ngoài thật sự sẽ làm chủ vận mệnh của quý vị, nên ngoài duyên nhất định phải thù thắng. Trong “*Sức Chung Tu Tri*” có nói, tốt nhất là nên cách ly thân quyến. Người thế gian nhìn vào thấy như vậy là không cận nhân tình, người nhà mà không được tiễn đưa lần cuối, thật là không cận nhân tình, nhưng làm vậy thì người đó mới có thể vãng sanh.

Bởi vì người nhà có tình cảm, đến lúc đó họ không kìm lòng được, hễ rơi nước mắt, hễ bị ai khóc lóc, thì thật sự là xong đời. Người sắp mất vốn dĩ tâm đang thanh tịnh, bỗng chốc bị làm cho loạn lên, cái này gọi là “oan gia đối đầu”. Vốn dĩ họ có thể vãng sanh, nay lại bị lôi ngược trở lại vào trong lục đạo luân hồi, làm như thế mà gọi là hiếu thuận ư? Quả thật là điên đảo!

Thân bằng quyến thuộc nhất định phải sáng suốt, phải thông đạt cái đạo lý này. Vào thời khắc đó, một may mắn ý niệm bị ai cũng không được phép có, phải một lòng một dạ giúp họ vãng sanh, đó mới là việc làm đúng đắn.

Nói thật ra, đa số người niệm Phật không thể vãng sanh đều là bị oan thân trái chủ hại. Vốn dĩ đều là có thể đi được, nhưng lúc lâm chung người nhà lại khóc lóc âm ỉ, làm cho họ rối tinh rối mù, tâm bị khuấy động loạn cả lên. Người ta thường nói “không phải oan gia không tụ hội”, thật đúng là quý vị muốn tu hành, muốn đi, mà họ cứ khăng khăng kéo giật quý vị lại. Điều này quá đáng sợ, vô cùng đáng sợ.

Chúng ta hiểu rõ những sự việc này rồi, thì ngày thường phải đề cao cảnh giác, phải phòng ngừa trước.

Đương nhiên, biện pháp tốt nhất vẫn là chính mình có công phu. Giống như trước đây tôi từng báo cáo với chư vị, chúng ta thấy chuyện bà cụ ở xã

Tướng Quân, Đài Nam vãng sanh trong tư thế đứng, bà không hề nói cho người nhà biết.

Tôi lại kể cho quý vị nghe, khoảng mười năm trước thì phải, ở San Francisco (Cựu Kim Sơn) có một bà cụ vãng sanh trong tư thế ngồi. Bà còn may sẵn đồ tang cho con trai, cháu nội, lại còn để lại di chúc, nhưng tuyệt nhiên không nói với người trong nhà.

Đây đều là những người thông minh. Họ sợ hễ nói ra thì người nhà lại khóc lóc ầm ĩ, lúc đó sẽ không đi được, không thể vãng sanh được nữa. Đây là có trí huệ, là thông minh, không báo cho người nhà. Đợi sau khi đi rồi, người nhà mới phát hiện ra, lúc đó thì không còn chướng ngại nữa, dù có khóc than thảm thiết thế nào cũng không can hệ gì, bà cụ đã đến thế giới Cực Lạc rồi.

Tâm tịnh thì cõi Phật tịnh.